

เรามาอยู่ที่หน้าเครื่องพิมพ์ดีดอีกแล้ว เลนอรานั่งในเก้าอี้วิลแชร์ ฉันยืนอยู่ข้าง ๆ แล้วจับมือซ้ายของเธอวางลงบนแป้นพิมพ์ กระดาษแผ่นใหม่วางอยู่ในแคร่แทนที่กระดาษของเมื่อวานที่ตอนนี้หงายอยู่บนโต๊ะ มันคือบันทึกบทสนทนาบางส่วนของพวกเขา

ฉันอยากบอกเธอทุกเรื่องเลย
เรื่องที่ผมไม่เคยเอ่ยปากเล่าให้ใครฟัง
ใช่ เรื่องในคืนนั้น
เพราะฉันเชื่อใจเธอ

แต่ฉันไม่เชื่อใจเลนอร่า
ไม่ได้เชื่อหมดใจ

เธอทำอะไรได้น้อยนิดขนาดนั้นแต่กลับถูกกล่าวหาเสียมากมาย
ฉันสองจิตสองใจว่าควรปกป้องเธอหรือควรระวังเธอกันแน่
แต่ถ้าเธออยากเล่าให้ฉันฟังว่ามันเกิดอะไรขึ้น ฉันก็เต็มใจฟัง
ถึงฉันจะเคลือบแคลงใจว่ามันอาจเป็นเรื่องโกหกเกือบทั้งหมดก็ตาม

หรือที่แย่ไปกว่านั้นคือการเล่าความจริงที่น่ากลัวออกมาอย่าง
หมดเปลือก

นิ้วมือข้างซ้ายของเลนอราเคาะลงบนแป้นพิมพ์ เธออยากจะลงมือ
เต็มที ฉันหายใจเข้าลึก ๆ แล้วพยักหน้า ก่อนช่วยจับมือเธอเตรียมพิมพ์
บรรทัดแรก

สิ่งที่ฉันทำได้ที่สุด

SAMPLE

สิ่งที่ฉันจำได้ดีที่สุด...สิ่งที่ยังคงเป็นฝันร้ายที่ตามมาหลอกหลอน...คือตอนที่
ทุกอย่างใกล้จะจบลง

ฉันยังจำเสียงลมกระโชกขณะก้าวออกไปที่ระเบียงได้ มันโหมกระหน่ำ
พัดฝุ่นมหาสมุทร ส่งเสียงหวีดหวิวก้องสะท้อนหน้าผาก่อนปะทะตัวฉันอย่างจัง
ฉันเสียหลักถอยหลัง รู้สึกเหมือนถูกกลุ่มคนที่มองไม่เห็นผลักฉันกลับไปทาง
คฤหาสน์

ซึ่งเป็นสถานที่สุดท้ายที่ฉันอยากอยู่

ฉันส่งเสียงฮึดฮัด ตั้งหลัก และเริ่มเดินต้านแรงลมไปอีกฟากของ
ระเบียงที่เปียกโชก ฝนเทกระหน่ำลงมา หยาดน้ำฝนช่างหนาวจับใจ น้ำฝนที่
สัมผัสโคนตัวเหมือนเข็มทิ่มแทง ทันใดนั้นฉันก็ตื่นจากภวังค์ รู้สึกตื่นตัวและเริ่ม
สังเกตสิ่งต่าง ๆ

ชุดนอนกระโปรงของฉันมีคราบสีแดงเปื้อนอยู่

มือทั้งสองข้างของฉันอุ่นและเปื้อนเลือดเหนียวหนับ

ฉันยังกำมีคินมือไว้แน่น

มันโชกเลือดเช่นกัน แต่สายฝนฉ่ำเย็นกำลังชะล้างมันออกไปอย่าง
รวดเร็ว

ฉันเดินข้ามลมที่คอยผลักร่างให้กลับไปทางคฤหาสน์ สะดุ้งเฮือก
ทุกครั้งที่ยาคผ่นบาคผิว เบื้องหน้าของฉันทือมหาสมุทรที่คลุ้มคลั่งจาก
พายุโหม คลื่นฟุ้งเข้าใส่เชิงผาที่อยู่ต่ำลงไปข้างล่างสิบห้าเมตร มีเพียงราว
หินอ่อนตลอดความยาวของระเบียงที่กั้นระหว่างฉันทับหุบเหวมืดของท้องทะเล

เมื่อเดินไปถึงราวฉันทก็เห็นเสียงร้องแปลกประหลาดเหมือนคนบ้า
ทั้งหัวเราะทั้งร้องให้สะอึกสะอื้นไปพร้อมกัน

ชีวิตเดิมที่เคยมีเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนได้ตายจากฉันไปตลอดกาล

เช่นเดียวกับพ่อและแม่

แต่ในหัวเวลาที่ฉันเอนกายพิงราวพร้อมมีคีนมือ ลมแรงตีหน้า และ
สายฝนเย็นเยือกกระหน่ำลงมาใส่ร่างโชกเลือด ฉันทกลับรู้สึกโล่งใจ รู้ว่าอีก
ไม่นานฉันจะได้เป็นอิสระจากทุกสิ่ง

ฉันย้อนกลับไปทีคฤหาสน์ หน้าต่างทุกบานของทุกห้องมีไฟเปิดอยู่
แสงสว่างโชติช่วงราวกับเทียนที่ประดับบนเค้กวันเกิดหลายชั้นของฉันทเมื่อ
แปดเดือนก่อน เหมือนมันสว่างแบบนั้นเสมอ ดูสง่างาม ความฟุ้งเฟ้อทั้งหลาย
เปล่งประกายวิบวับอยู่หลังบานกระจกหน้าต่างใส

แต่ฉันทรู้ว่าสิ่งที่เห็นอาจเป็นเพียงภาพลวงตา

แม้กระทั่งห้องซังก์คงดูสวยงามน่าอยู่ถ้าประดับไฟอย่างหรูหรา

น้องสาวของฉันทก็ร้องจากในคฤหาสน์ เสียงแตรร้องด้วยความ
หวาดกลัวตั้งขึ้นและเบาลงเหมือนเสียงนางไซเรน เสียงร้องแบบที่เราจะได้ยิน
ก็ต่อเมื่อเกิดบางสิ่งที่เลวร้ายสุดขีด

มีบางอย่างที่เลวร้ายเกิดขึ้นจริง ๆ

ฉันท้มมองมือที่ยังคงกำมีดไว้แน่น ตอนนี้นั้นดูสะอาดเอี่ยม ฉันทรู้ว่าฉันท
จะได้ใช้มันอีกครั้ง เป็นการปาดมีดครั้งสุดท้าย การแทงครั้งสุดท้าย

ฉันททำไม่ลง ได้แต่ขำวังมิดขำมราวหินอ่อนและมองมันหายวับไปใน
เกลียวคลื่นที่ซัดอยู่เบื้องล่างไกล ๆ แทน

น้องสาวของฉันทยังคงกรีดร้องไม่หยุด ฉันทละจากระเบียงเพื่อไปหาเชือก
ที่โรงจอดรถ

นั่นคือความทรงจำของฉัน นั่นคือสิ่งที่ฉันฝันเห็นและต้องปลุกเธอขึ้นมา
ฉันกลัวจับใจเพราะรู้สึกเหมือนมันกำลังเกิดขึ้นอีกครั้ง
แต่นั้นไม่ใช่สิ่งที่เธอสงสัยมากที่สุดจริงไหมล่ะ
เธออยากรู้ว่าฉันชั่วร้ายเหมือนที่ทุกคนเข่าว่ากันหรือเปล่า
คำตอบคือไม่
และใช่

SAMPLE

SAMPLE

1

สำนักงานตั้งอยู่บนถนนสายหลัก มีร้านเสริมสวยและร้านค้าขายข้างมองย้อนกลับไปแล้วมันเหมือนเป็นบางบางอย่าง ตอนฉันมาที่นี่เพื่อสัมภาษณ์งานในเบื้องต้นมันยังมีป้ายโฆษณาของบริษัทท่องเที่ยวแปะไว้อยู่เลย มันติดไว้บนหน้าต่างโดยใช้รูปที่สื่อถึงอิสรภาพ การหลีกเลี่ยงความวุ่นวาย และท้องฟ้าอันสดใส ครั้งสุดท้ายที่ฉันมาที่นี่คือตอนที่ได้รับแจ้งว่าโดนพักงาน สำนักงานดูมืดหม่นและว่างเปล่า เวลาผ่านไปหกเดือน ที่นี้แบ่งพื้นที่บางส่วนให้สตูดิโอสอนเต้นแอโรบิกเช้า ฉันไม่รู้เลยว่าสุดท้ายมันเป็นกลางบอกเหตุอะไรหรือเปล่า

ภายในสำนักงาน คุณเกอร์เลนรอฉันอยู่ที่อีกฟากหนึ่งของโต๊ะ เห็นได้ชัดว่าเป็นพื้นที่สำหรับงานขายปลีก ไม่มีชั้นวางของ ไม่มีเครื่องคิดเงิน และสินค้าใด ๆ ให้นำเสนอ ที่นี่กว้างขวางและมีพื้นที่ว่างมากเกินไปสำหรับสำนักงานที่มีคนดูแลแค่คนเดียว ประตูที่ปิดตามหลังฉันส่งเสียงสะท้อนดังผิดปกติเนื่องจากพื้นที่โล่งเกินไป

“คิด สวัสดิ์” คุณเกอร์เลนพูด น้ำเสียงดูเป็นมิตรมากกว่าครั้งสุดท้ายที่ฉันมาเยือนที่นี่มาก “ดีใจที่ได้เจอคุณอีกครั้งนะ”

“เซ่นกันค่ะ” ฉันทโกหก ฉันไม่เคยสบายใจเวลาที่ได้อยู่ใกล้คุณ เกอร์เลนเลย เขาตัวผอมสูง สายตาจะจับจ้องอยู่ตลอดเวลา ถ้าบอกว่า เขาเป็นผู้จัดการของบริษัทรับจัดงานศพก็ใช่เลย คนส่วนใหญ่ที่ทำงานในแวดวงนี้ก็มักจะมีลักษณะท่าทางแบบนี้แหละ

บริษัทเกอร์เลนเป็นหนึ่งในไม่กี่บริษัทในรัฐเมนที่เชี่ยวชาญการดูแลสุขภาพพระยะยาวที่บ้าน บนผนังสำนักงานมีโปสเตอร์พยาบาลกำลังส่งยิ้มติดอยู่ พนักงานส่วนใหญ่ของที่นี่ก็เหมือนกับฉัน พวกเราไม่สามารถพูดได้เต็มปากว่าเป็นพยาบาลตามกฎหมายจริง ๆ

“ตอนนี้คุณเป็นผู้ดูแลแล้ว” คุณเกอร์เลนพูดกับฉันตอนพบกันครั้งแรกเหมือนเป็นกลาง “ไม่ได้เป็นพยาบาลนะ คุณเป็นผู้ดูแล”

รายชื่อของผู้ดูแลถูกแปะไว้บนบอร์ดประกาศหลังโต๊ะทำงานของคุณ เกอร์เลน แสดงให้เห็นว่าใครว่างและใครได้รับมอบหมายให้ดูแลคนไข้อยู่บ้าง ชื่อของฉันก็เคยอยู่ในหมวดผู้ดูแลที่ไม่เคยว่างงานเลยเพราะต้องดูแลใครสักคนอยู่เสมอ ฉันภูมิใจในเรื่องนั้น เมื่อไหร่ก็ตามที่มีใครถามว่าฉันทำงานอะไร ฉันจะสวมวิญญาณแบบคุณเกอร์เลนและตอบไปว่า “ฉันเป็นผู้ดูแลนะ” มันฟังดูดีและน่าชื่นชม ผู้คนมองฉันอย่างให้เกียรติมากขึ้นเมื่อฉันพูดแบบนี้ ทำให้ฉันคิดว่าในที่สุดฉันก็พบเป้าหมายในชีวิตแล้ว ฉันเป็นคนฉลาด แต่ไม่ใช่ในรูปแบบของนักเรียนที่ดีในสายตาคณอื่น ฉันกัดฟันเรียนจนจบมัธยม พอเรียนจบฉันก็คิดไม่ตกเลยว่าทำยังไงกับชีวิต

“ลูกเข้ากับคนอื่นได้ดี” แม่พูดแบบนี้ตอนที่ฉันถูกไล่ออกจากงานเลขาคูที่ได้แต่พิมพ์เอกสาร “ลูกอาจเหมาะกับงานพยาบาลก็ได้”

แต่ถ้าจะเป็นพยาบาลก็ต้องไปเรียนต่อ

ฉันจึงเลือกอาชีพที่ตรงลงมา

จนฉันทำพลาด

แล้วฉันก็มาอยู่ที่นี้ รู้สึกกระวนกระวาย หงุดหงิด อ่อนล้า และหมดแรงจริง ๆ

“เป็นยังไงบ้าง คิด” คุณเกอร์เลนพูด “หวังว่าจะสดชื่นและผ่อนคลาย ดินะ ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการได้พักผ่อนแล้วละ”

ฉันไม่รู้เลยว่าจะตอบยังไงดี ฉันรู้สึกผ่อนคลายใหม่หลังจากที่โดน พักงานโดยไม่ได้รับเงินเดือนมาหกเดือนนะเธอ รู้สึกสดชื่นใหม่ที่ต้องฝัน ชุกหัวนอนในห้องนอนวัยเด็กของตัวเอง ไหนจะต้องย่องหนีพ่อที่พยายาม สะกดกลิ่นความโกรธและแค้นใจของความผิดหวังออกมาทุกครั้งที่เราพูดคุยกัน ฉันสนุกใหม่ที่ถูกบริษัท กระทรวงสาธารณสุข และตำรวจสอบสวน คำตอบก็คือไม่เลยสักนิดสำหรับคำถามทุกข้อ

แทนที่จะพูดความจริงกับคุณเกอร์เลน ฉันกลับตอบไปว่า “คะ”

“เยี่ยมไปเลย” เขาบอก “อะไรที่ไม่ดีก็ทิ้งไว้ข้างหลังให้หมด ได้เวลา เริ่มต้นใหม่แล้ว”

ฉันปรี๊ดขึ้นมาเลย อะไรที่ไม่ดีงั้นเหรอ พูดอย่างกับสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด เป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนั้นแหละ ฉันอยู่กับบริษัทนี้มา สิบสองปี ทำงานด้วยความภาคภูมิใจ ฉันทำหน้าที่ของตัวเองได้ดี ฉัน ดูแลงละ แต่ตอนที่เรื่องกลับตาลปัตร คุณเกอร์เลนก็ปฏิบัติราวกับฉัน เป็นอาชญากรทันที แม้ฉันจะรอดตัวเรื่องการทำผิดและได้รับอนุญาต ให้กลับมาทำงานได้ แต่บททดสอบแสนทรมาณนี้ทำให้ฉันโกรธและทุกข์ใจ มาก โดยเฉพาะกับคุณเกอร์เลน

ฉันไม่ได้ตั้งใจจะกลับมาทำงานที่นี่ แต่ฉันคิดว่าน้ำเหลวในการหา งานใหม่ ฉันสมัครงานที่ไม่ได้อยากทำจริง ๆ ไปเยอะแต่ก็ฟังไม่เป็นท่าอยู่ดี เพราะไม่มีใครติดต่อกลับมานัดสัมภาษณ์เลย ไม่ว่าจะงานจัดของใน ซูเปอร์มาร์เกต งานแคชเชียร์ที่ร้านขายยา งานพลิกเนื้อเบอร์เกอร์ใน ร้านแมคโดนัลด์เปิดใหม่ที่มีสนามเด็กเล่นตรงทางหลวง ตอนนีบริษัท เกอร์เลนคือทางเลือกสุดท้ายของฉันแล้ว แม้ว่าฉันจะเกลียดคุณเกอร์เลน แต่ฉันเกลียดการว่างงานมากกว่า

“คุณมีงานใหม่ให้ฉันหรือคะ” ฉันพูด พยายามจบเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด

“ใช่” คุณเกอร์เลนพูด “คนใช้ที่มาจากโรคหลอดเลือดสมอง มาตั้งแต่หลายปีก่อนและต้องมีคนดูแลตลอด เธอเคยมีพยาบาลดูแล เต็มเวลา...พยาบาลส่วนตัว...ที่เพิ่งออกจากที่นั่นเมื่อไม่นานมานี้”

“ดูแลตลอดเวลา จ้า...”

“ใช่ แปลว่าคุณต้องไปอยู่ที่นั่น”

ฉันพยักหน้าเพื่อซ่อนความแปลกใจ นึกว่าเขาจะให้ฉันอยู่ใกล้หูใกล้ตา ในงานแรกที่ได้กลับมาทำ นึกว่าเป็นงานที่เริ่มต้นเก้าโมงเช้าเลิกห้าโมงเย็น คุณดูแลคนชรารายวันแบบที่บางที่บริษัทก็เสนอส่วนลดให้คนในพื้นที่ แต่นี่ ฟังดูเหมือนเป็นงานที่จริงจังเป็นเรื่องเป็นราวเลย

“แน่นอนว่ามีห้องพักและอาหารให้” คุณเกอร์เลนพูดต่อ “แต่คุณ ต้องทำหน้าที่ยี่สิบสี่ชั่วโมง ถ้าจะหยุดงานคุณต้องตกลงกับคนใช้เอง สนใจ รับงานนี้ไหม”

ก็ต้องสนใจอยู่แล้วสิ แต่คำถามเป็นร้อยข้อตักกันอยู่ในหัวทำให้ฉัน ไม่ได้ตอบตกลงในทันที ฉันเริ่มจากคำถามง่าย ๆ แต่สำคัญก่อน

“งานจะเริ่มเมื่อไหร่คะ”

“เริ่มทันที ส่วนเรื่องที่คุณจะทำได้นานแค่ไหน ถ้าผลงานเป็นที่น่าพอใจ ผมก็ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ให้คุณอยู่ต่อ ก็จนกว่าคุณจะไม่เป็นที่ต้องการ แล้วนั่นแหละ”

พูดง่าย ๆ ก็คือจนกว่าคนใช้จะตาย ความจริงอันโหดร้ายในการเป็นผู้ดูแลที่บ้านก็คือมันเป็นงานชั่วคราวทุกครั้งไป

“บ้านอยู่ที่ไหนคะ” ฉันถาม หวังว่ามันจะอยู่ในที่ที่ห่างไกลออกไป ยิ่งไกลเท่าไรยิ่งดี

“อยู่นอกเมือง” คุณเกอร์เลนพูด ดับฝันเมื่อก็ไปเลย แต่ชั่วจิตใจเดียว ความหวังก็ถูกจุดประกายขึ้นอีกครั้ง เมื่อเขาพูดต่อว่า “บนเดอะคลิฟฟส์”

เดอะคลิฟฟส์...มีแต่มหาเศรษฐีเท่านั้นแหละที่ไปอยู่บนนั้น ปลอดภัยสบายใจอยู่ในบ้านหลังใหญ่โตโอ่อ่าบนผาหินสูงชันที่มองลงมาเห็นมหาสมุทร ฉันนั่งกำมือแน่นไว้บนตักจนเล็บจิกฝ่ามือ คาดไม่ถึงเลย โอกาสที่จะได้

ย้ายจากบ้านรูดูชอมซอที่ฉันเติบโตมาไปอยู่ในคุกหาสน์บนเดอะคลิฟฟิส
ในชั่วพริบตา มันฟังดูดีเกินกว่าจะเป็นเรื่องจริง นั่นแหละปัญหา ไม่มีใคร
ลาออกจากงานดี ๆ อย่างนั้นหรอกถ้าไม่มีเรื่องอะไร

“ทำไมพยาบาลคนก่อนถึงเลิกทำล่ะคะ”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน” คุณเกอร์เลนพูด “ที่ผมรู้จักคือพวกนั้นหาคนที่
เหมาะสมมาแทนได้ยาก”

“คนไข้...” ฉันหยุดกลางคัน เพราะฉันจะพูดคำว่า**รับมือ**ยากออกไป
ไม่ได้ แม้มันจะเป็นคำที่ฉันอยากใช้มากที่สุดก็ตาม “ต้องได้รับการดูแลเป็น
พิเศษหรือคะ”

“ผมว่าปัญหาไม่ใช่อาการป่วยของเธอ นั่นกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยไป
เลย” คุณเกอร์เลนพูด “ปัญหาจริง ๆ ถ้าจะพูดกันตรง ๆ ก็คือชื่อเสียงของ
คนไข้ล่ะ”

ฉันขยับตัวบนเก้าอี้ “คนไข้คือใครคะ”

“เลนอรา ไฮป”

ฉันไม่ได้ยินชื่อนี้มาหลายปีแล้ว อย่างน้อย ๆ สิบปีไม่กี่ยี่สิบปี
ตอนแรกฉันก็มองตักตัวเอง แต่แล้วเมื่อได้ยินชื่อนั้นก็เงยหน้าขึ้นด้วย
ความแปลกใจ ที่จริงยิ่งกว่าแปลกใจเสียอีก ฉันเหวอไปเลย มันเป็นความ
รู้สึกที่ฉันไม่เคยรู้สึกมาก่อน แต่ก็นั่นแหละ ความกระวนกระวายอยู่ไม่สุข
เล่นพลาซ่าอยู่แถวซีโครงประหนึ่งนกที่ถูกจองจำอยู่ในกรง

“เลนอรา ไฮปคนนั้นหรือคะ”

“ใช่” คุณเกอร์เลนพูดพลางทำจุมุกพูดพิศราวกับไม่สบอารมณ์

“ฉันไม่คิดเลยว่าเธอยังมีชีวิตอยู่”

ตอนที่ฉันยังเด็ก ฉันไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าเลนอรา ไฮปมีตัวตนจริง ๆ ฉัน
คิดว่าเธอเป็นเพียงเรื่องปรัมปราที่พวกเด็ก ๆ ชอบเอามาเล่าให้เพื่อนกันแล้ว ฉัน
เคยท่องกลอนนี้ที่สนามโรงเรียนและพอโตขึ้นก็ลืมไปหมด ตอนนั้นมันค่อย ๆ
คืบคลานกลับเข้ามาในความทรงจำ

เลนอรา โฮป อายุสิบเจ็ดปี

วันดีคืนดี เอาเชือกแขวนคอน้องสาวตัวเอง

พวกเด็กผู้หญิงที่โตกว่ายืนยันว่าถ้าปิดไฟหมดทุกดวง จากนั้นไปยืนอยู่หน้ากระจกแล้วทอกลอนนี้ เลนอราจะปรากฏตัวในกระจก และหากมันเกิดขึ้นให้ระวัง เพราะนั่นแปลว่าครอบครัวของคุณจะต้องตายเป็นรายต่อไป ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องนี้เลย ฉันคิดว่ามันเป็นเหมือนตำนานเรื่อง *บลัดดีแมร์* อีกรั้วเวอร์ชันก็เท่านั้น ซึ่งนั่นเป็นเรื่องแต่ง แปลว่าเลนอรา โฮป ไม่ได้มีตัวตนอยู่จริง

จนเมื่อฉันเป็นวัยรุ่นถึงได้รู้ความจริง ไม่เพียงแคเลนอราคือคนที่มีอยู่จริง แต่เธอยังเป็นคนในพื้นที่ด้วย เธอใช้ชีวิตแบบคนรวยในคฤหาสน์ที่ตั้งอยู่ห่างจากตัวเมืองไปหลายกิโลเมตร

จนกระทั่งคืนหนึ่งบางอย่างในตัวเธอก็ขาดผิง

แทงพ่อของเธอด้วยมีด

กรีดหัวใจของผู้เป็นแม่

“ตัวจริงเสียงจริงเลยล่ะ” คุณเกอร์เลนกล่าว

“ไอโฮ เธอคงแก่มาอยู่แล้วแน่ ๆ เลย”

“เธออายุเจ็ดสิบเอ็ด”

ฟังดูเหมือนไม่ใช่เรื่องจริงเลย ฉันคิดมาตลอดว่าการฆาตกรรมเกิดขึ้นเมื่อสักหนึ่งร้อยปีก่อน ตั้งแต่ยุคที่คนสวมกระโปรงสู่มโก้ ใช้ตะเกียงแก๊ส และรถเทียมม้าโน่นนั่น แต่ถ้าคุณเกอร์เลนพูดถูกก็หมายความว่า การสังหารหมู่ครอบครัวโฮปผ่านมาไม่นานขนาดนั้นถ้าลองดูหลาย ๆ ปีจจัยรวมกัน

ฉันคิดเลขในใจ ถ้าการฆาตกรรมเกิดขึ้นในปี 1929 ก็เท่ากับว่ามันเกิดขึ้นห้าสิบสี่ปีก่อน เมื่อระบุช่วงเวลาได้แล้ว กลอนวรรณคดีสุดท้ายก็เล่นเข้ามาในหัว

“ฉันไม่ได้เป็นคนทำ” เลนอราเอ่ย

แต่ใจนเล้าเอยเธอจึงรอดชีวิตเพียงผู้เดียว

นั่นแหละประเด็นของเรื่อง เลนอรา ไฮปผู้มีชื่อเสียงกระฉ่อนยังคงมีชีวิตอยู่อย่างไม่ค่อยดีนัก และจำเป็นต้องได้รับการดูแล การดูแลจากฉัน ถ้าฉันอยากรับงานนี้ ซึ่งฉันไม่อยาก

“ไม่มีงานอื่นแล้วหรือคะ คนไข้ใหม่คนอื่น ๆ ละคะ”

“ไม่มีเลย” คุณเกอร์เลนพูด

“แล้วไม่มีผู้ดูแลคนอื่นที่รับงานนี้ได้เลยหรือคะ”

“ทุกคนคิดเต็มหมดแล้ว” คุณเกอร์เลนประสานนิ้วมือสองข้างเข้าหากัน “คุณมีปัญหาที่งานนี้หรือ”

ใช่ ฉันมีปัญหา หลายอย่างเลยด้วย เริ่มจากเรื่องที่ผมเห็นได้ชัดว่าคุณเกอร์เลนยังคงคิดว่าฉันมีความผิด แต่ไม่มีหลักฐานอะไรมากไปกว่านั้น จึงไม่มีเหตุผลที่จะอ้างกฎหมายเพื่อไล่ฉันออกได้ การพักงานไม่ได้ทำให้ฉันลาออก เขาจึงพยายามบีบโดยการส่งฉันไปดูแลคนที่เหมือนลิซซี่ ชอร์เดน ผู้ต้องหาในคดีฆาตกรรมครอบครัวตัวเอง

“คือว่า ฉันไม่...” ฉันอ้าอึ้งคิดหาคำพูด “พอคิดว่าเธอทำอะไรลงไป ฉันไม่สะดวกใจจะดูแลคนอย่างเลนอราคะ”

“เธอไม่เคยถูกตัดสินว่าก่ออาชญากรรม” คุณเกอร์เลนพูด “เพราะเธอไม่เคยถูกตัดสินว่ามีความผิดจริง เราก็ไม่มีทางเลือกนอกจากเชื่อว่าเธอเป็นผู้บริสุทธิ์ ผมนึกว่าคุณจะคิดต่างจากคนอื่นเสียอีก”

เสียงเพลงในสตูดิโอสอนเต้นแอโรบิกข้าง ๆ ดังอู้้อผ่านผนังที่ใช้ร่วมกัน เพลงฟิสิกอลโดยโอลิเวีย นิวตัน-จอห์น เพลงที่ไม่ได้เกี่ยวกับแอโรบิก ฉันพนันได้เลยว่าบรรดาแม่บ้านที่กำลังออกกำลังกายในชุดเสื้อวอร์มเกา ๆ กับบล็อคขาไม่ได้สนใจเรื่องนั้น พวกเขาแค่พอใจกับการได้เงินเพื่อซัดหุ่นและช่วงวัยกลางคนออกไป เป็นความฟุ่มเฟือยที่ฉันไม่อาจเอื้อม

“คุณก็รู้ว่าเราทำงานกันแบบไหน คิด” คุณเกอร์เลนพูด “ผมเป็นคนมอบหมายงานให้ ผู้ดูแลก็ทำตาม ถ้าคุณไม่สะดวกใจจะทำ ฉันผมว่าเราต่างคนต่างไปจะดีกว่า”

ฉันก็อยากจะทำแบบนี้เสียเต็มประดา แต่ฉันอยากมีงานทำ งานอะไรก็ได้ทั้งนั้น

ฉันต้องเริ่มเก็บเงินเพิ่ม เพราะมันลดลงจนแทบจะไม่เหลืออะไรแล้ว เหนือสิ่งอื่นใดฉันอยากหนีให้ไกลจากพ่อที่แทบไม่พูดกับฉันเลย ตลอดหกเดือน ความทรงจำยังแจ่มชัดและบาดลึกอยู่ในใจ ประโยคสุดท้ายที่พ่อพูดกับฉัน พ่อนั่งอ่านหนังสือพิมพ์กรอบเข้าที่โต๊ะอาหารและไม่ได้แตะอาหารเข้าเลย พ่อปิดหนังสือพิมพ์วางลงบนโต๊ะและขึ้นไปที่พาดหัวข่าวหน้าแรก

ตอนที่ได้เห็นมัน ฉันเหมือนวิญญาณหลุดลอยออกจากร่าง เหมือนสิ่งนี้ไม่ได้กำลังเกิดขึ้นกับฉัน แต่มีคนสวมบทฉันในหนึ่งหน่วย ๆ ลักเรื่องในบทความมีรูปของฉันจากหนังสือรุ่น มันไม่ใช่รูปที่ดูดีเลย ฉันที่จิกยิ้มอยู่หน้าฉากสีน้ำเงินที่จัดไว้ในโรงยิมของโรงเรียนมัธยมนั้นดูหมองหม่นเมื่อตีพิมพ์ออกมาบนหนังสือพิมพ์ ผมทรงฟาร์ราห์ในรูปเหมือนทรงผมของฉันในเช้าวันนั้นไม่มีผิด ฉันนั่งไปด้วยความตกตะลึง สิ่งแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวคือฉันต้องเปลี่ยนทรงผม

“ที่พวกเขาพูดกันมันไม่จริงเลย คิต-แคต” พ่อพูดเหมือนพยายามทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้น

แต่คำพูดของพ่อไม่สัมพันธ์กับท่าที่หมดอาลัยตายอยากนั้นเลย ฉันรู้ว่าพ่อไม่ได้พูดเพื่อให้ฉันรู้สึกดีขึ้น แต่พูดเพื่อตัวเอง พ่อกำลังพยายามหลอกตัวเองว่ามันไม่ใช่เรื่องจริง

พ่อโยนหนังสือพิมพ์ลงถังขยะและเดินออกจากห้องครัวโดยไม่พูดอะไรอีก นับตั้งแต่นั้นมาพอก็ไม่ค่อยพูดกับฉันเท่าไร ฉันนึกถึงความเงียบงันที่ยาวนานแสนทุกข์ทรมานนั้นและพูดออกไป “ฉันทำอะ ฉันจะรับงานนี้”

ฉันบอกตัวเองว่ามันไม่แยขนาดนั้นหรอก งานนี้ก็แค่ชั่วคราวเท่านั้น อย่างมากที่สุดก็สองสามเดือน แค่ทำงานกว่าฉันจะเก็บเงินได้มากพอที่จะย้ายไปอยู่ที่อื่น ที่ดีกว่านี้ ที่ซึ่งไกลจากตรงนี้

“เยี่ยมไปเลย” คุณเกอร์เลนพูดโดยไม่มีความกระตือรือร้นใด ๆ “คุณควรเริ่มงานให้เร็วที่สุด”

เขาบอกทางไปบ้านเลนอรา ให้เบอร์ไว้ติดต่อเผื่อว่าฉันที่บ้านไม่เจอ การพ่ายหน้าหนึ่งครั้งของคุณเกอร์เลนเป็นการส่งสัญญาณว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ตอนที่ออกมาฉันแอบมองไปที่บอร์ดประกาศข้างหลังโต๊ะของเขาแวบหนึ่ง ตอนนี้มีผู้ดูแลที่ว่างงานอยู่สามคน ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่ามีคนอื่นที่รับงานได้ ฉันรู้เหตุผลที่คุณเกอร์เลนโกหกฉัน

ฉันยังคงถูกลงโทษที่ละเมิดหลักปฏิบัติและทำให้ชื่อเสียงอันเลื่องลือของบริษัทต้องหม่นหมอง

แต่เมื่อผลักประตูออกไปเจออากาศหนาวสุดขีดในเดือนตุลาคมของรัฐเมน ฉันก็นึกถึงเหตุผลอีกข้อที่ฉันได้รับงานนี้ เหตุผลที่ชวนชวนลูกกว่าอากาศในตอนนี้

คุณเกอร์เลนเลือกฉันเพราะเลนอรา โฮปเป็นคนใช้คนเดียวที่จะไม่มีใครสนใจถ้าฉันฆ่าเธอขึ้นมา แม้แต่ตำรวจก็จะไม่แยแส